

Sophia Drenth

Bloedwetten

TWEDE BOEK

Verlossing

eerste hoofdstuk

Koop het volledige boek

24

staaldruk

Staaldruk
www.bloedwetten.com
Staaldruk is een imprint van Quasis Uitgevers

ISBN 9789492099259
NUR 334

©2017 Sophia Drenth
Alle rechten voorbehouden
Eerste druk: april 2017

Omslagfoto: Emma Todua
Achterflapfoto: Frank Wiersema
Auteursfoto: Marieke Josselet

I : S C H O U W S P E L

————— 24 —————

Opera. Hij haatte opera.

Een kakofonie van half gestemde instrumenten en pratende mensen galmde door Storms hoofd. De Steedse schouwburg was afgeladen. Zelfs de staanplaatsen waren uitverkocht. Een verdieping lager stonden mensen onder de loges tot aan de deuren van de grote zaal als zure sprotten opeengepakt.

Storm was blij dat hij zich in het rode fluweel van een bijna tot barstens toe gecapitonneerde stoel kon laten wegzinken. Katine had goede plaatsen geregeld, naast de Koningsloge. Sinds de Ontkroning van twintig jaar geleden bleef de beste plek van de schouwburg onbenut: het soort symboliek dat men in Stede wist te waarderen.

Waarom had hij aan haar toegegeven? Zijn hoofd stond helemaal niet naar een avondje uit. Nog steeds was hij bezig om de scherven van zijn Bloedwet aan elkaar te lijmen. Eén rechtszaak had al zijn inspanningen aan het wankelen gebracht. Het was dan ook niet zomaar een rechtszaak geweest: professor Greifswald tegen Eisenwouds Ath'vacii.

Als het aan hem had gelegen, was de hele kwestie niet voorgekomen. Maar nu zijn gedachtegoed aan het volk toebehoorde, bepaalde hij niet meer voor welk doel zijn wet werd gebruikt. Uiteindelijk had hij zich zelfs gedwongen gezien om in de banken plaats te nemen als pleiter voor Greifswald.

Het vonnis was vernietigend geweest: vrijspraak voor alle drie de monsterlijke Ath'vacii wegens het eeuwenoude recht op genoegdoening. Niet de toegetakelde klauw van Borga of de afgemeten

getuigenis van Ravàn over zijn gevangenschap had hun de das omgedaan. Talea bleek Eisenwouds geheime wapen. Ze kon geen woord meer uitbrengen, recht in het hoofd getroffen door een stalen pen, maar haar stuiptrekkende gestalte in de rotan rolstoel had het woord meer dan afdoende gevoerd. Dat Greifswald niets te maken had met het lot dat haar had getroffen, kon niemand een donder schelen.

Hoewel Eisenwoud niet zelf in de banken had plaatsgenomen, was hij natuurlijk de grote poppenspeler achter de schermen. Eisenwoud, die als herboren uit de broedcellen was weergekeerd. Storm nam zijn tegenstrever in zich op. Samen met zijn Ath'vacii bevond hij zich een aantal loges verderop met Talea aan zijn zijde. Eisenwouds hand rustte op haar verlamde bovenbeen.

Zo had ze zich het eeuwige leven vast niet voorgesteld. Ze hadden haar midden in de broedcellen moeten laten liggen, in een poel van haar eigen bloed. Welke idioot had het staal uit haar hoofd verwijderd?

Ravàn en Borga zaten als opgedirkte schoothondjes achter Eisenwoud en Talea. De zwarte duivel en de bochelaar. In de rechtszaal hadden ze hun menselijke kant laten zien. Het volk had de vertoning geslikt voor zoete koek. De gigant, Kushir, ontbrak in Eisenwouds gevolg. Dat was opmerkelijk, want het trio was meestal onafscheidelijk.

Monsterlijke Ath'vacii in de stadsschouwburg: nog geen jaar geleden was het onvoorstelbaar geweest. Nu begaven ze zich vrij onder het volk, net zoals hun menselijke soortgenoten. Mits ze naar de Bloedwet leefden, natuurlijk. Het was maar een voorbeeld van hoe Eisenwoud Storms wet verdraaide om zaken naar zijn hand te zetten.

Storm verschoof onrustig. Hij onderdrukte een zucht.

Opera.

Hoe kon Katine hem dit aandoen? Uren achtereen opgeprikt in een stoel naar gejammer moeten luisteren. De hel bestond.

Om eerlijk te zijn had hij een spannender tijdverdrijf verwacht tijdens een avondje stappen met Ath'vacii, maar misschien was hij te cynisch. De avond was nog jong. Bloed roven, mensen martelen, een orgie of twee: het kon allemaal met gemak voordat de zon weer opkwam.

Hij haakte zijn wijsvinger achter de gesteven boord van zijn over-

hemd. Het maatkostuum dat hij van Collignon had gekregen zat hem ondertussen te krap. Aanvankelijk waren de ponden van hem afgevlogen sinds hij ertoe was veroordeeld om als Ath'vacii te leven, vooral omdat hij zich enkel met zijn eigen bloed voedde. Maar de afgelopen maanden had hij meer vlees op zijn botten gekregen. Met hulp van Baba's dodendrank en een strikt trainingsregime had hij het gewichtsverlies een halt toegeroepen en zelfs gedeeltelijk tenietgegaan. Niet dat hij verder veel aandacht aan zijn uiterlijk besteedde. Nog altijd waren zijn vurige lokken, die hem voor iedereen herkenbaar maakten als de Rode, dringend aan een knipbeurt toe.

Katine veegde een pluusje van zijn schouder. Ze zag er adembenemend uit. Dieprode zijde omhulde haar rondingen. Het gewaad liet net voldoende aan de verbeelding over. Blonde haren opgestoken, een paar krullen achteloos rond haar gezicht. Haar spierwitte pels van poolvos lag over haar schouder en diamanten blonken in haar hals. Een grote druppelvormige steen wees onbeschaamd de weg naar haar décolleté. Het licht van de grote kaarsenkronen werd gevangen in de facetten van het juweel. Even bleef Storms blik vastkleven aan de glinsteringen die over Katines huid dansten.

Collignon zat twee stoelen verderop tussen zijn ingehuurde protegés. Op weg hierheen had hij de twee jongens al zowat opgevreten. De knapen hadden nog niet eens de stemgerechtigde leeftijd bereikt, maar waren overduidelijk thuis in de kunst van het genot.

Katine speelde het programmaboekje waarin ze had zitten lezen aan Storm door. *Het Beest: Gemaakt, een opera in drie aktes*, stond in zwierige gouden letters op het donkerrode omslag gedrukt. Daaronder een prent van een schreeuwende, monsterlijke Ath'vacii in ketens.

Net toen Storm het programma opensloeg, kwam het orkest tot rust. Op een teken van de dirigent legden de muzikanten hun wapens aan, strijkstokken tegen de snaren van viool en cello, lippen geuit aan rietjes en messing mondstukken. De paukenist opende het stuk met een paar ferme dreunen die aan donderslagen boven een grauw gebergte deden denken.

Op het toneel schoven de rode fluwelen gordijnen open. Een ijsselijke kreet schalde over de aanwezigen. De kwelling greep hen bij

de keel. Geen mens kon zo'n geluid voortbrengen. Haartjes schoten overeind. Opgewonden gemompel golfde door de zaal.

Daar, geketend tussen twee pilaren van papier-maché, stond het gemaakte beest Kushir. Het beest dat Storm maar al te goed kende. Die slagtanden hadden zijn vlees doorboord en die klauwen hadden hem in bedwang gehouden, terwijl de Ath'vacii samen met zijn twee vrienden, Ravàn en Borga, zijn bloed roofde.

De tot gedrocht getransformeerde man zong zijn longen uit zijn lijf. Vanaf de eerste noten hing het publiek aan zijn lippen. Hij maakte iedereen met schrikbarend gemak deelgenoot van zijn lijdensweg en wond ze een voor een om zijn klauwen.

Storm schoof naar het puntje van zijn stoel. Zijn handen grepen het hout op de gietijzeren balustrade die het balkon omsloot. De ver-toning kwam aan als een klap in zijn gezicht. Hij was niet vergeten wat dat monster hem samen met zijn maatjes had aangedaan. En nu stond hij hier op het podium van de Steedse schouwburg. Te zingen.

Kushir rukte met grootse gebaren zijn nepboeien een voor een van de pilaren los. Slechts gekleed in een lendendoek stapte hij naar de rand van het podium, waar hij een bitterzoet lied vertolkte over vrijheid vergaard in de schaduwen van onrecht. Hij daagde het publiek uit om hem in al zijn monsterlijke glorie te bekijken. Niet alleen zijn afmetingen waren imposant, zowel in de lengte als in de breedte. Grote slagtanden krulden vanuit zijn mond omhoog en zijn huid, dik als gelooïd zadelleer, was grauwgroen van teint. Zijn hersenen waren tijdens zijn transformatie dusdanig vergroeid dat ze uitstulpingen in zijn schedel hadden veroorzaakt. Het stugge zwarte haar op zijn hoge voorhoofd was voor de gelegenheid in model gebracht. Alsof een gevangengenomen monster daar tijd voor had!

Een geluid vocht zich een weg naar buiten vanuit Storms borstkas. Hij kon er niets aan doen. Het was sterker dan zijn verontwaardiging of woede. Nog een klank volgde. En nog een. Voor hij zichzelf kon bedwingen zat hij luidkeels te schaterlachen. De geërgerde blikken om hem heen zorgden er alleen maar voor dat het erger werd. Hij wilde wel stoppen, maar kon niet.

Cimbale ketsten tegen elkaar. 'De pijn!' zong het monster in

sonore klanken. 'De pijn is ondraáglijk.' Zijn stem doofde tot een fluistering. Nog steeds bereikte hij met gemak de achterste rijen van de zaal. Een haast on aardse stilte was over het publiek gevallen. Het gemaakte monster hield bijna iedereen in zijn ban.

Storm zakte proestend in elkaar. Zijn ooghoeken prikten van plezier. Hij balde zijn vuist en stak zijn opgekrulde wijsvinger in zijn mond in een poging het schaterlachen tot bedaren te brengen. Hard op zijn witte handschoen bijten bracht hem niet bij zinnen. Zelfs toen zijn hoektand zich in zijn vlees boorde kon hij de lachstuip niet bedwingen.

Katine keerde zich van hem af. Haar parelmoeren toneelkijker lag onbenut in haar schoot en haar schouders stonden strakgespannen.

Collignon lurkte aan zijn sigaartje en grijnsde. 'Ik weet niet welke fantast dit libretto heeft geschreven,' zei hij, 'maar ik vind raadsheer Storms reactie treffend. Het pathos is lachwekkend.' Hij blies de rook van zich af en lachte met Storm mee, zij het een stuk beheerster.

Katine wierp Collignon een woedende blik toe en gaf Storm een klap tegen zijn bovenarm met haar waaier. Storm dook weg achter de sierlijk kronkelende ranken van de balustrade, in de hoop dat hij zichzelf onder controle zou krijgen wanneer hij al die misprijzende blikken niet meer zag. Even leek het te helpen.

Ook al had hij als Ath'vacii geen zuurstof meer nodig, hij haalde diep adem tot in de puntjes van zijn schoenen. Zijn buikspieren protesteerden. Dat lachen zoveel pijn kon doen. *Ondrááglijke pijn*, vulden zijn gedachten in een bassend timbre aan. Onmiddellijk schaterde hij het weer uit. Stampvoetend vocht hij tegen de lachstuip. Hij kroop van zijn stoel, kon niet eens overeind komen en strompelde hikkend van de lach voor Katine langs de loge uit.

Een lakei met een uitgestreken gezicht hield de deur voor hem open. Bedienden stonden op deze verdieping van de schouwburg bij alle deuren op wacht in hun ouderwetse uniformen. Hier vertoefde immers het gegoede volk.

Storm schudde zijn hoofd: hij van het gegoede volk. Het bleef een goede grap.

Stilaan kwam hij tot zichzelf. Soms begon hij weer te grinniken,

vooral wanneer een gedempte uithaal vanuit de zaal tot in de foyer weerklonk. Hij trok zijn handschoen uit en zoog op de beetsporen die zijn tanden hadden nagelaten tot de wondjes zich aan de kracht van zijn bloed overgaven en dichttrokken. Over het dieprode tapijt ijsberend dat door de witmarmere gangen van de schouwburg liep, trok hij ook zijn andere handschoen uit en propte ze in zijn broekzakken.

Wat kreeg Eisenwoud níét gedaan? Niets zou Storm nog moeten verbazen na wat hij de afgelopen jaren had meegemaakt, maar nu had Eisenwoud hem opnieuw te pakken. Kushir als getalenteerd operazanger had hij echt niet zien aankomen.

Een eindje verderop ging een van de logedeuren open. Uit de zaal klonk inmiddels minder hysterisch gezang. Een in een smaragd-groene japon gehulde dame verliet de loge. Haar zwarte haar was opgestoken, een sieraad tussen de tressen ving een glimp van het licht. Even bleef ze staan toen de bediende de deur achter haar sloot. Ze liet haar hoofd met gesloten ogen naar haar ene schouder zakken en rolde het langzaam naar voren.

Storm keerde haar de rug toe en liep in de richting van de trappen. Hij zette zijn glimmende schoenen punt aan punt, als een kind dat verveeld op zijn ouders wacht. Hij betwijfelde of hij zich ertoe kon brengen om weer de loge binnen te stappen en de rest van de opera met stalen trekken uit te zitten. Het was heel goed mogelijk dat hij weer de slappe lach zou krijgen. Het onbeteugelde plezier lag nog steeds op de loer.

Katine zou nooit meer iets met hem te maken willen hebben. Maar misschien beschouwde ze het evengoed als een dodelijke belediging als hij niet weer naar binnen kwam.

Hij bespeurde een gestalte achter zich en draaide zich om. De dame in het groen stond een paar passen bij hem vandaan. Nu ze zich zo dicht bij hem bevond, bespeurde hij iets exotisch in haar trekken. Haar zwarte haar kroesde licht en haar lippen waren voller dan gebruikelijk in de Neerlanden. Qua huidskleur kon ze echter voor een Landse doorgaan. Met een vragende blik hield ze een sigaartje aan haar lippen.

Storm liep naar een van de lakeien om een doosje lucifers te lenen. Uit de zaal schalde een hartverscheurend *Nee, nee, nee-nee-nee!* Een glimlach kroop naar zijn lippen. Hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden, maar het lukte niet.

Hij ontstak een lucifer en hield hem behulpzaam voor de vrouw op. Haar lippen omsloten het elegante sigaartje. Diep inhalerend keek ze hem recht in zijn ogen. ‘U ziet er tenminste de lol van in,’ zei ze, de rook in de richting van de gipsen putti uitblazend die met vergulde blote billetjes over het plafond ronddartelden.

Storm glimlachte. Met een nonchalant gebaar wuifde hij het vuurtje uit. ‘Te veel, lijkt me.’

Oordeel van staal, oordeel van staal, klonk het meerstemmig uit de zaal, begeleid door hoefgeklepper.

‘Waarom ook niet,’ zuchtte Storm. Herinneringen werden tot een persiflage gemaakt. Hoe kon hij daar de lol níét van inzien?

De vrouw stak haar hand uit. Ze droeg satijnen handschoenen die tot voorbij haar ellebogen reikten in dezelfde kleur als haar jurk. ‘Verena Vrijgeboren.’

Hij nam haar hand in de zijne en boog. Haar naam verraadde dat hij haar trekken goed had ingeschat. Ze was afkomstig uit de Vrije Koloniën. Het was een beladen naam. Niet alleen verstrekte hij informatie over haar afkomst, hij vertelde Storm ook details over haar persoonlijke geschiedenis.

‘Raadsheer Storm, de schepper van de Bloedwet,’ zei zij, voordat hij zichzelf kon voorstellen. ‘En ik maar denken dat raadsheren van die stramme oude mannen zijn die amper weten wat lachen is. Vooral over een man met uw reputatie leek me dat geen onzinnig oordeel.’

‘Oordelen zijn zelden zinnig,’ zei hij.

‘En dat uit de mond van een man die wetten schrijft.’ Ze lachte en nam hem uitvoerig in zich op. Haar ogen sprankelden. Ze kleurden bij haar jurk. Tussen het donkerbruin van haar irissen gломmen een paar groene vlekjes, alsof een kunstenaar het zich had veroorloofd om uit de losse pols een paar accenten aan te brengen.

Hij had verwacht dat ze zwart zou dragen als kersverse weduwe.

‘Voor een vrouw zonder eer is het behoorlijk impertinent om klakkeloos in de reputatie van een ander te geloven.’

Ze stootte een klank van ongeloof uit, maar de twinkeling in haar ogen verraadde dat hij haar niet had beledigd. Hij mocht dat wel. Lange tenen ontwijken was een dagelijkse bezigheid voor hem. Haar onbekommerde houding was een verademing.

De vrouw plaatste haar vingers onderzoekend tegen zijn wang. ‘Wat bent u koud,’ zei ze, terwijl ze desondanks naar hem toe leunde. ‘Maar ik durf te wedden dat uw hart nog altijd warm genoeg is.’

Wat wilde ze? Hij was te jong voor haar smaak, en dat zou hij van uiterlijk altijd blijven nu hem het bloed van de Ath’vacii was gegeven. Bovendien was hij zo arm als een kerkrat. Ze gaf de voorkeur aan rijke mannen die op het randje van de dood balanceerden.

Zijn ogen vielen even dicht. De geur van overwoekerde bossen waarin hij kon verdwalen en sterven zonder dat iemand het zou opmerken, kringelde vanaf haar warme hals zijn neusgaten in. Bloed meanderde ontspannen door haar aderen. Haar nabijheid wakkerde de vlam in hem aan die hij doelbewust onderdrukte sinds hij van het bloed was. Menselijke liefde was niet meer voor hem weggelegd, geloofde hij.

Zijn eerste reactie was om die vlam zo snel mogelijk te smoren, maar de onbevreesde blik in haar ogen weerhield hem ervan. Het deed haar niets dat hij geen mens meer was.

Stond ze er niet bij stil dat hij haar kon vermoorden zonder dat hij er erg in zou hebben? Maar nee, ze was niet onnozel. Vrouwe Vrijgeboren wist precies wat er in de wereld speelde. Haar interesse in hem maakte hem licht van streek op een uiterst aangename manier.

Hij wenkte een bediende die met een dienblad vol drankjes de loges afging. Samen met vrouwe Vrijgeboren nestelde hij zich op een bankje tussen draperieën en grote palmen in manshoge urnen. Al snel praatte hij met haar alsof hij haar al jaren kende. Hun beider reputaties lagen te grabbel, dus in feite hadden ze op het eerste gezicht weinig geheimen voor elkaar. Hun verleden was publiek bezit. Erger dan ze over elkaar hadden horen fluisteren kon het in werkelijkheid niet zijn.

Het regiment lakeien opende gelijktijdig de deuren van de loges: pauze.

Katine kwam als eerste naar buiten. Reikhalzend keek ze om zich heen. Storm stond op. Even vergat hij het gezelschap van vrouwe Vrijgeboren.

Dat deed ze nou altijd met hem.

Verena kwam eveneens overeind. Ze kwam dicht tegen hem aan staan. 'Kunt u nog een drankje voor me halen?'

Voordat hij haar wens kon inwilligen, posteerde Katine zich aan zijn andere zijde. Ze haakte haar arm in die van hem en keek op de andere vrouw neer. 'Vrouwe Vrijgeboren,' zei ze zonder warmte in haar stem. Ze vlijde haar welvingen tegen Storm aan.

Verena Vrijgeboren glimlachte minzaam. Een gesoigneerde gestalte met kortgeknipte grijze haren en baard bracht een glas champagne voor haar mee: precies het soort man waar ze doorgaans voor ging, al kwam hij veel te energiek over. De Gehoornde Vrouwe had nog lang geen trek in hem. Maar misschien was het waar dat vrouwe Vrijgeboren zwarte magie gebruikte om het leven uit haar mannen te zuigen en zou het niet lang duren voordat hij in zijn kist lag.

Aan burggraaf von Zola zou ze een hele kluit hebben. Hij was nog lang niet klaar met het leven, niet met de grootse plannen voor Binnen-Stede die hij voor de raad had gepresenteerd.

De burggraaf gaf Katine een handkus en sloeg zijn arm – beslist niet volgens de regels van de etiquette – om Verena's middel. De rijen op zijn frak gespelde militaire onderscheidingen presenteerden zijn verleden als op een denkbeeldig dienblad. De Barbaar van de Krimtwisten was misschien klaar met zijn loopbaan op het slagveld, maar het kwam Storm als onverstandig voor om hem te onderschatten. Strijd leveren zat hem in het bloed.

Katine lachte de man kirrend toe. Ze hield zijn hand net wat langer vast dan nodig en boog zijn kant op om iets in zijn oor te fluisteren. De man grijnsde. Zijn grip op Verena's heupen verminderde, afgeleid door het uitzicht op Katines décolleté.

'U kent burggraaf von Zola?' vroeg Katine aan Storm.

'Alleen vanuit de verte,' bekende hij. Het hele verhaal over stads-

vernieuwing had hem gestolen kunnen worden. Direct na de zitting had hij zich gedrukt, terwijl raadsheren zoals Eisenwoud en Zonder-vlijt om de burggraaf heen hadden gezwermd als vliegen rond een pot bedorven honing.

Von Zola boog zijn hoofd in een gedisciplineerd knikje en schudde Storms hand. Voordat ze een gesprek konden aanknopen, overstemde een stem de keuvelende mensenmassa. Kreten galmden door de foyer. Even leek het erop dat de opera weer was begonnen. Storm herkende die stem, al had hij hem nog nooit zo vol ongecontroleerde woede gehoord.

Hij excuseerde zich bij de twee dames en de burggraaf en baande zich een weg naar het middelpunt van het tumult. Collignon stond over een van zijn protegés heen gebogen. Het gezicht van de jongen was in een paar klappen tot moes geslagen. Bloedspatten besmeurden Collignons kleding en zijn witte handschoenen. Hij hief zijn vuist om nogmaals toe te slaan, terwijl al het verzet uit de jongen was geslagen. De andere gezelschapsjongen was nergens te bekennen. Kennelijk had hij het hazenpad gekozen.

Storm greep de Ath'vacii van achteren beet voordat hij opnieuw kon toeslaan. Collignon legde zijn scherpe hoektanden bloot en probeerde zich vrij te worstelen.

Een verstandig mens zou een stap terug doen, maar Storm was geen mens meer. 'Waar bent u in godsnaam mee bezig?'

Collignon rukte zich los, maar spreidde vervolgens zijn handen als teken dat hij zichzelf onder controle had. Hij reikte in de binnenzak van zijn maatkostuum, trok een stapeltje bankbiljetten tevoorschijn en smeed ze in de richting van de toegetakelde jongen. Rode vegen kleurden het papier. 'Dit zou de kosten moeten dekken.' Hij stapte over de half bewusteloze schandknaap heen. Met grote passen liep hij naar een lakei die met een dienblad champagne in een hoekje onzichtbaarheid veinsde. Collignon pelde de bebloede handschoenen van zijn vingers en smeed ze op het halflege dienblad neer. Hij eigende zich een glas toe, goot de inhoud naar binnen, kwakte het lege glas naast zijn handschoenen neer en pakte een tweede glas. Bloed glom op zijn knokkels. Een stel starende omstanders kreeg een

minachtende blik toegeworpen. Smalend hief Collignon zijn glas. Niemand beantwoordde het gebaar. Blikken werden met een mengeling van schaamte en walging afgewend.

Een paar bedienden probeerden de in elkaar getremde jongen van de vloer te tillen.

‘Ach, laat hem toch liggen, het stuk vuil.’ Collignon richtte zich tot Storm: ‘Daar betaal ik toch niet voor? Een beetje bloedpulver gaan staan snuiven. Recht voor mijn neus!’ De Ath’vacii stapte voorwaarts en gaf de jongen een trap in zijn maag toe. Hij boog zich over het hoestende hoopje ellende heen. ‘Nooit denken dat u beter bent dan uw klanten.’

Storm greep Collignon bij zijn arm en trok hem naar achteren. ‘Genoeg,’ zei hij. Gunther Eisenwoud begon zich een weg door de menigte te banen om te zien wat er aan de hand was. ‘We gaan. Nú.’

Collignon draaide zich rond zijn as alsof hij dronken was. ‘Waar is Katine? Mijn verrukkelijke Katine.’ In plaats van op haar stuitte hij op de afkeurende blik van burggraaf von Zola. ‘Valt er iets te zien, ouwe?’ Collignon stapte op de man af.

Storm posteerde zich tussen de twee in.

Collignon grijnsde om zijn tussenkomst en likte het bloed van zijn knokkels. Hij genoot van de afschuw in de blikken rondom hem. Alleen vrouwe Vrijgeboren leek niet onder de indruk van de vertoning. Collignon grijnsde zijn scherpe tanden bloot. ‘En wat hebben we hier?’

De vrouw liet haar blik afdwalen alsof de Ath’vacii de meest oninteressante persoon was die ze in tijden had aanschouwd. ‘Een vriend van u?’ vroeg ze aan Storm.

‘Zo zou ik onze verstandhouding niet willen omschrijven.’ Hij gaf Collignon een duw in de richting van de garderobe. Gelukkig werd Eisenwoud opgehouden doordat de Tot Babbinga’s hem aanspraken, maar Storm wilde het risico van een confrontatie niet nemen. Zeker niet nu Collignons bloedlust was gewekt. ‘Als u ons wilt excuseren,’ zei hij tegen vrouwe Vrijgeboren. Vol tegenzin liet hij haar achter. Nog even wierp hij een blik over zijn schouder. Ze keek hem na. Niet Collignon met zijn aanstootgevende gedrag, maar hem.

Collignon trok zijn pochet tevoorschijn, doopte de zijde in het voorbijgaan in iemands champagne en probeerde de bloedvlekken uit zijn frak te deppen. 'Verdomme, dat gaat er nooit meer uit. Een kostuum van meer dan tweehonderd daalders naar de knoppen.'

'Als u zich dat voortaan eerder bedenkt, voordat u zo'n scène maakt,' zei Storm.

Achter hen stroomde de zaal weer vol. De pauze was voorbij, samen met het opstootje. Naar de eerste noten te oordelen had het drama nog lang niet zijn hoogtepunt bereikt.

Collignon grijnsde duivels. 'Alles om aan deze poppenkast te kunnen ontsnappen.'

De sfeer in de koets was om te snijden. Katine perste haar lippen in een zuinig spleetje samen. Ostentatief keek ze naar een onbestemd punt schuin tegenover haar, net boven Collignons hoge hoed.

'Het spijt me,' zei Storm. 'De situatie was zo absurd. Hem daar op het podium te zien.' Hij schudde zijn hoofd. Meteen danste er weer een glimlach rond zijn lippen, waardoor het leek alsof hij er niets van meende. 'Het was sterker dan ik.'

'Ik heb nergens spijt van,' mompelde Collignon, als een verontwaardigd kind. 'Moet ik soms toestaan dat zo'n imbeciel in mijn bijzijn bloedpulver gebruikt? Iedereen weet dat ik daar niet van gediend ben en hij deed het toch. Weet u wat zijn excuus was? Dat het gratis was.'

'Gratis?' Storm fronste. Zijn maag kromp samen.

Collignon haalde zijn schouders op. 'Dat is wat hij zei.'

Storm kneep in zijn neusbrug en schudde zijn hoofd. Hij weigerde om de gevolgen van gratis bloedpulver tot zich te laten doordringen. Hij liet zich tegen de achterwand van de koets zakken. 'Laten we maar naar huis gaan.'

'Nee, dat gaan we niet,' zei Katine. 'Ik heb een leuke avond gepland en die zullen we hebben ook.'

Collignon leunde naar Storm toe. 'Is ze niet prachtig als ze boos is?'

Storm deed zijn best om de zorgen van zich te laten afglijden. Hij bekeek Katine met dezelfde blik als Collignon en kon alleen maar

beamen dat de ander gelijk had. Storm hield zijn gezicht in de plooi, waardoor zijn reactie niet als een grap overkwam. Dat verdiende Katine niet. Ze was inderdaad prachtig, ook als ze niet boos was. Het geduld en de liefde die ze die ene nacht met hem had gedeeld, nadat hij zijn frustratie op haar had botgevierd, waren een onverwacht geschenk geweest.

Collignon richtte zich tot Storm. 'Ik was gisteren bij meester Ibrahim. Hij vertelde me dat er nog altijd een bedrag bij hem openstaat.' De Ath'vacii nam de stof van Storms frak tussen duim en wijsvinger en maakte een afkeurend geluid. 'Geen wonder dat u die rechtszaak heeft verloren. Ik heb u dat geld niet gegeven om er als een kerkrat bij te blijven lopen.'

Storm negeerde Collignons sneer. 'Achtennegentig daalders. U heeft me die niet gegeven. Ik heb ze eerlijk gewonnen.'

'Stuk voor stuk,' beaamde Collignon.

'En de laatste twee? We hadden om honderd daalders gewed of raadsheer Eisenwoud menselijk zou blijven of niet. Welk stukje van hem is monsterlijk geworden, los van het verrotte hart dat hij altijd al bezat?'

'Voor u een vraag, voor mij een weet. Zegt u er eens wat van, Kat. Ziet hij er in dat fantasieloze pak uit als iemand die u graag zou neuken?'

Katine vouwde haar armen over elkaar. Ze staaarde naar buiten. De doorregende nacht was wat haar betrof interessanter dan Collignon. 'Ik praat niet met u.'

Collignon stond op en liet zich naast haar neervallen. Hij kuste haar hartstochtelijk in haar nek. 'We weten allebei dat u dat toch niet lang volhoudt.'

Katine plantte haar vlakke hand in zijn gezicht en duwde hem van zich af. 'Vanavond zult u voor een bedpartner, of -partners, moeten betalen.' Ze nam Storm in zich op. 'De verpakking kan altijd beter, maar het is niet de verpakking die me interesseert.'

Hun oordeel over de kwaliteit van zijn maatkostuum griefde Storm. Collignon had het bedrag van de weddenschap uitgelooft in de vorm van een tegoed bij de beste kleermaker van Stede. Storms hand gleeed over zijn frak. Voordat hij dit kostuum had laten vervaar-

digen, was het voor hem ondenkbaar om een bedrag van vijftig duiten aan zoiets onbenulligs als kleding te spenderen – een gezin in het Scheepskwartier kon daar een kwartaal op teren – maar Collignon had hem geen keus gelaten. Door niet alle achtennegentig daalders in één keer te verbrassen, had hij de eer aan zichzelf gehouden.

‘Nee, daar gaat het inderdaad niet om, om de verpakking,’ mompelde Collignon voor zich uit. Hij zat onderuitgezakt op het bankje, zijn ene been voor zich uitgestrekt, het andere gebogen in een vreemde knik. Hij had wat weg van een marionet met doorgesneden touwtjes. De bloedvlekken op zijn kleding veranderden hem in een oogopslag van een vriendelijke sprookjesfiguur in een wandelende nachtmerrie. ‘Het uithoudingsvermogen van een stier,’ gniffelde hij voor zich uit.

Katine keek hem vanuit de hoogte aan met tot spleetjes samengeknepen ogen.

Storm deed alsof hij het niet had gehoord en tuurde naar buiten. De regen spetterde zonder overtuiging op de kasseien, de eerste aankondiging van de herfst die zich spoedig zou aandienen. De zomer was voorbij zijn hoogtepunt, voor de twintigste keer sinds de Ontkroning alweer. De tijd vloog. Verliepen de dagen sneller nu hij Ath’vacii was?

Toen Sergis de koetsdeur opende, stapte Storm als eerste uit om Katine te helpen. Hij keek op naar het uithangbord van het etablissement waarvoor ze hadden haltgehouden. Bladgoud ving het maanlicht dat door de wolken gluurde. Het natgeregende uithangbord wiegde in de wind. *De Vergulde Dablia*.

Katine haakte haar arm in die van hem. Haar woede leek verdwenen. ‘Kies uit wat u wilt, op mijn kosten. Ik wil u niet langer zien piekeren boven een stapel papieren over dingen die zijn zoals ze zijn. Vanavond gaat u genieten.’

Ze klopte aan en overhandigde haar visitekaartje aan de potigevant die door het betraliede raampje loerde. Een tel later zwaaide de deur open. Ze vervuilden de natgeregende Steedse straten met hun stank van paardenstront en turfvuurtjes voor huiselijke warmte en het parfum van clandestiene hartstocht.

Bloedwetten: Vonnis

het eerste deel van Sophia Drenth's Bloedwetten. Genomineerd voor de Hebban Award 2015, bekroond met de Bastaard Fantasy Award

'Bloedwetten is origineel, goed geschreven en heeft een krachtige thematiek.'

– Christien Boomsma, Hebban

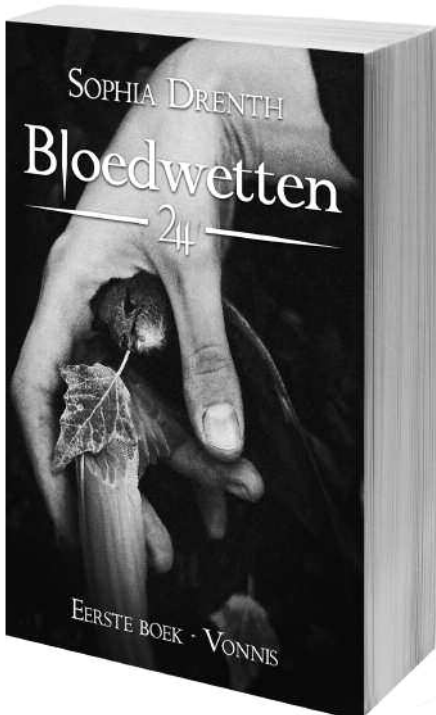
De van bloed afhankelijke Ath'vacii zijn een plaag in de vrijgevochten Neerlanden. Volksvertegenwoordiger Roan Storm heeft maar één doel: hun soort uitroeien. Hij verloor alles wat hij liefhad aan hun bloed-dorst en is bereid om zijn leven te geven voor zijn Bloedwet.

Door een van de monsters te laten executeren tekent hij voor zijn lotsbestemming. Maar de Ath'vacii geven hem niet de dood waar-naar hij verlangt: ze maken hem een van hen.

Voortdurend in gevecht met de bloedlust die door zijn aderen raast probeert hij de zin van het leven terug te vinden. Lukt het hem om zijn geloofwaardigheid als mens en raadsheer te behouden of geeft hij toe aan het monster?

Bloedwetten: Vonnis is een roman over transformatie, vrije wil, innerlijke kracht en trouw blijven aan jezelf.

uitgeverij Staaldrak
ISBN 9789492099235
398 pagina's
€ 19,95

Bloedwetten: Verlossing

het langverwachte tweede deel van Sophia Drenths Bloedwetten

'Bloedwetten grijpt je bij de strot!'

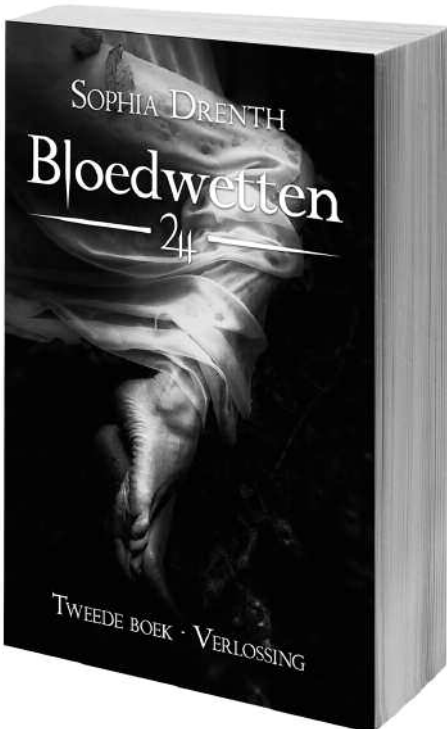
– Anthonie Holslag

Neerlanders hebben hun angst verloren voor de bloeddrinkende Ath'vacii. Burgers gebruiken nu zelf gretig het pulver dat wordt vervaardigd uit Ath'vacii-bloed en bewonderen de machtige stem van een monsterlijke operazanger die eeuwen geleden onsterfelijk werd gemaakt.

Roan Storm is recent door de Ath'vacii tot het eeuwige leven veroordeeld. Hij verliest zijn grote liefde Maïa aan een sterfelijke mens. Samen met zijn staaljagers staat hij machteloos als zijn Bloedwet wordt misbruikt door zijn aartsrivaal.

Wanneer bloedhongerige mensen Ath'vacii beginnen aan te vallen en Maïa's leven in gevaar komt, valt Storm dieper dan zijn resterende vrienden ooit hadden kunnen vrezen.

Bloedwetten: Verlossing is een roman over liefde, loyaliteit en het omarmen van je duistere kant.

uitgeverij Staaldruk
ISBN 9789492099259
398 pagina's
€ 19,95

Zwart hart

een Bloedwetten-bronvertelling

'Drenth speelt meedogenloos met taal en met de gevoelens van de lezer.'
- Nienke Pool, Hebban

Yan ontsnapt aan het juk van de witkoppen met het voornemen de Sahandran te vinden. Deze zogenaamde nachtsluipers kunnen tijdens hun transformatie van mens naar monster elke vorm aannemen die ze willen.

Zo zal Yan eindelijk sterk genoeg worden om zijn moeder, zus en broers uit handen van de slavendrijvers te bevrijden. Maar Habu, de verwrongen god, heeft een bijzonder plan voor hem in petto.

Zwart hart verhaalt over de wording van de ongrijpbaarste Ath'vacii. Ontdek hoe het noodlot Jean Darvas Collignon trof.

uitgeverij Quasis
ISBN 9789492099174
44 pagina's
€ 5,95

